

lacím důvodem § 503 čís. 4 c. ř. s., že jest nesprávný názor odvolacího soudu, že se žalované nezdařil důkaz ani o tom, že dlužník neměl zkracovací úmysl, ani o tom, že jeho zkracovací úmysl ani při náležité opatrnosti znáti nemusila, nelze s ní rovněž souhlasiti. Pokud jde o onen důkaz, odepřel odvolací soud jeho úspěch žalované, vzav přímo za zjištěno, že dlužník Antonín K. měl zkracovací úmysl. Vyšetřiti takový úmysl jest otázkou skutkového zjištění, které jest možné jen na základě skutkových okolností, právní jednání provázejících. Odvolací soud dospěl k tomuto zjištění zejména na základě skutkového přednesu žalované v žalobní odpovědi a měl takto za zjištěno, že úmysl ten tu byl již tehdy, když se dlužník a žalovaná dohodli ústně. Úsudek odvolacího soudu, že dlužník měl zkracovací úmysl, jemuž jest rozuměti tak, že dlužník chtěl poškoditi vůbec někoho ze svých věřitelů, třebas i budoucích, jest logicky správně dovozen ze zjištěných skutečností. Vydil-li z toho odvolací soud, že se žalované nezdařil důkaz shora uvedený a ji tížící, jest s ním souhlasiti. Neobstojí tudíž výtky, že odvolací soud posoudil po této stránce věc nesprávně. Dovolání nemá pravdu, pokud napadá jako nesprávný další názor odvolacího soudu, že se žalované nezdařil ani důkaz o tom, že nemusila znáti ani při náležité opatrnosti zkracovací úmysl dlužníkův. Odvolací soud poukazuje právem k tomu, že již z přednesu žalované vyplývá, že si žalovaná sama zavinila, nevěděla-li o zkracovacím úmyslu dlužníkovu. Řekl-li dlužník žalované, když odmítla půjčiti mu peníze na zaplacení útrat advokátů o zaplacení ho upomínajících, že »nebude pořád jen platiti advokátům a že svůj majetek prodá, aby už měl klid«, z čehož usoudil odvolací soud na zkracovací úmysl dlužníkův, musila již tato slova vzbuditi v žalované podezření o majetkovém stavu dlužníkovu a pobídnouti ji, když uzavírala smlouvu, ke zvýšené opatrnosti, by pátrala, není-li účelem jednání dlužníkovu, když jí prodával nemovitost, by se zbavil majetku na úkor svých věřitelů, ať nynějších nebo budoucích. Uzavřela-li žalovaná přes to smlouvu s dlužníkem, nedbavši oné opatrnosti, jest správným názor odvolacího soudu, že se jí nezdařil důkaz, který jí uložil zákon v § 2 čís. 3 odp. řádu.

Čís. 10692.

Jsou-li na objednacím lístku dvě doložky, z nichž každá udává jiné místo jako splniště pro žalovaného, nejsou tyto doložky pro neurčitost vzájemného poměru s to, by opodstatnily sudiště podle § 88, první odstavec, j. n.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1931, R I 122/31.)

Soud první stolice (okresní soud v Liberci) vyhověl námitce místní nepřislušnosti. Rekursní soud námitku zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud uznal procesní soud za příslušný z důvodu § 88 prvý odstavec j. n., opíraje se o to, že žalovaný podepsal objednáací listy, v nichž byla doložka splatnosti a žalovatelnosti v místě vystavení (v Aši), a o to, že, uvádějí-li objednáací listy ještě jako další místo splatnosti a žalovatelnosti Liberec, nečiní to dohodu o místě splatnosti neurčitou, poněvadž podle těchto doložek, jež si neodporují, mají smluvní strany právo volby, které z obou míst chtějí uplatnit jako sudiště. S tímto názorem rekursního soudu nelze souhlasit. Sudiště podle místa splnění (§ 88 odstavec prvý j. n.) předpokládá dohodu stran o místě, na němž smlouva má být splněna žalovaným. Úmluva musí být prokázána listinou. Pro otázku, zda došlo k dohodě, jest výlučně rozhodný obsah listiny. Má-li dohoda jevití zákonné účinky, musí, jako vůbec, i tu vyjadřovati srovnalou vůli stran způsobem, nezavdávajícím důvod ku pochybnostem. Kde je myslitelný různý výklad projevu, jde o projev neurčitý a tudíž právně nezávažný. V souzeném případě jest na objednáacích listech vytištěna doložka »splatno a žalovatelnost v místě vystavení« (v Aši) a předtiskem nad touto doložkou přičiněna další doložka »splatno a žalovatelnost v Liberci«. Vzájemný poměr obou těchto doložek jest zcela neurčitý. Jest možný výklad, že se obě doložky navzájem vylučují nebo že mají trvati vedle sebe nebo že předtištěnou doložkou měla být zrušena vytištěná doložka. Pro tuto neurčitost projevu nedošlo k dohodě po rozumu § 88 odstavec prvý j. n. Bylo proto obnoviti usnesení soudu prvního.

Čís. 10693.

Obecní úředníci.

Velící předpis § 40 zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n., jímž byly samosprávným instancím přikázány k rozhodování veškeré spory ze služebních poměrů obecních úředníků, nebyl dotčen ani ustanovením § 41/3 zákona čís. 443/1919. Lhostejno, že úředník jest činný v průmyslovém podniku obecním, aniž záleží na tom, že se ve služební smlouvě z doby před nabytím účinnosti zák. čís. 443/1919 strany podrobily příslušnosti soudu.

Pro nároky, o nichž nelze rozhodovati pořadem práva, nemohou řádné soudy provést ani zajištění důkazů podle §§ 384 a násl. c. ř. s.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1931, R I 199/31.)

Městský sládek navrhl proti obci v Čechách provedení zajištění důkazu průvodními prostředky, jím jmenovanými, o okolnostech v návrhu uvedených, odůvodňuje návrh ten skutkovým tvrzením, že prý odpůrce zrušil jednostranně služební poměr navrhovatele, jako sládka ve svém městském pivovaru, skutečnost ta bude asi podnětem k rozepřím mezi stranami, zejména pro žalobu navrhovatele proti odpůrci o náhradu